

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ (*)

Ἡ ἀνάγκη τοῦ Ὁραίου εἶναι ρυθμὸς διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ζωὴ στρέφεται περὶ τὴν ἀνάγκην αὐτήν, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰ συστήματα. Ὅλοι ἐπιδιώκουσι μὲ πάθος τὴν καλλονὴν ὡς ἰδιοκτησίαν. Καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὴν ἀγαποῦν εἰς τὸν πλησίον, τὴν θέλουν διὰ τὸν ἑαυτὸν τους, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τὴν ἀγαποῦν εἰς τὸν ἑαυτὸν τους. Πόσοι φωτογράφοι δὲν ἐπληρώθησαν καλλίτερα διότι ἐκολάκευσαν εἰς τὰς φωτογραφίας; καὶ πόσαι παρακλήσεις καὶ ὑψηλὰ φωνὰ καὶ στερήσεις δὲν ἐχρησίμευσαν ὡς μέσα αὐστηρὰ διὰ τὴν ὠραιότεραν μας ἐπίδειξιν!

Καὶ πόσα διπλώματα δὲν ἐπεδιώξαμεν, κατόπιν καταναγκαστικῶν ἔργων μόνον διὰ νὰ φανώμεν ὠραῖοι ὡς ἱατροί, ὠραῖοι ὡς δικηγόροι, ὠραῖοι ὡς καθηγηταί, ὠραῖοι ὡς πρόεδροι, ὠραῖοι ὡς καλλιτέχναι, ὠραῖοι ὡς ἱερεῖς, ὠραῖοι ὡς ἄσχημοι!

Καὶ πόσοι δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ θυσιαθοῦν διὰ νὰ φανοῦν ὠραῖοι ὡς ἥρωες!

Καὶ δὲν ἐχάθησαν μέσα εἰς τὴν ἀπόπειράν τους αὐτήν;

Καὶ μήπως ἡ αἰσθητικὴ τῆς ἡθικῆς δὲν εἶναι διὰ τὴν καλλονήν;

Εἴμεθα ἡθικοὶ διὰ νὰ φανερώσωμεν τὰ κρυφὰ μας θέληγτρα, τὰ ὁποῖα πολλὰς φορὲς εἶναι καὶ ἀνύπαρκτα.

Καὶ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τοῦ Ὁραίου θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ τὴν δεχθῶμεν ὡς ἓνα παραρρυθμὸν διὰ τὴν παρα-ὑπαρξίν τῶν παρα-ἀνθρώπων, ἐὰν ἐδίδαμεν προσοχὴν εἰς τοίους τόνους τὰ πράγματα μᾶς τραγουδοῦν τὰς δυστυχίας μας.

Ὅπως ὑπάρχουμεν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποστρεφώμεθα τὸ ὠραῖον, τὸ σεμνόν, τὴν τέχνην, τὴν ἐπιστήμην, τὴν θρησκείαν, τὸ σύστημα, διὰ νὰ ἀγαπήσωμεν τὴν ζωὴν, τὴν ἀσχημίαν τῆς ζωῆς,

τὴν γυμνότητα τῆς ζωῆς, τὴν ἀμάθειαν τῆς ζωῆς, τὴν ἀνηθικότητα τῆς ζωῆς, τὴν ἀναρχίαν τῆς ζωῆς μὲ μίαν λέξιν **τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς**. Διὰ νὰ μᾶς φοβηθοῦν ὅλοι οἱ ὠραῖοι θάνατοι! οἱ σεμνοὶ καὶ οἱ ἐπιβάλλοντες πὺν νὰ φύγουν μακράν, πολὺ μακράν ὅπου μόνοι, μὴ ἔχοντες πὺν νὰ ἐπιδείξουν τὴν σεμνότητά τους, καὶ τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὴν ὠραιότητά τους, νὰ κυταχτοῦν ἀναμεταξύ των μέσα εἰς τοὺς καθρέφτες τῶν ἀδυναμιῶν των, διὰ νὰ μείνουν νεκροί. Καὶ ὅταν πεθάνουν οἱ θάνατοι διὰ καμμίαν κηδεῖαν ζωῆς δὲν θὰ θρηνησῇ ἡ φύσις. Καὶ ζῶντες, ὅσον καὶ ἂν ὑποφέρωμεν σήμερον, ἄς μὴ ἀγαπῶμεν τὸ ὠραῖον. Εἶνε μία συνθήκη τὴν ὁποίαν τὴν ἔπλασαν οἱ ἄσχημοι.

Τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸ ὑπερῶν τῆς κοινωνίας εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα, ἄς προσποιούμεθα ὅτι βλέπομεν τὴν καλλονήν.

Εἶνε πολὺ ἀξιολύπητοι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι κáθηνται εἰς τὰ πρῶτα θεωρεῖα καὶ βλέπουν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ὠραίους ἡθοποιούς!

Οἱ ἄσχημοι, τί ἀπαίσιοι παρα-ἄνθρωποι! φοβεῖται κανεὶς νὰ τοὺς συγκρίνῃ καὶ μὲ τοὺς γέρους ἀκόμη!

Ποῖος ἐκ τῶν πιθήκων θὰ ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτον τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἡθικὴν διὰ τὴν παρα-ὑπαρξίν των;

Οἱ ἄνθρωποι ἄς μὴ πιστεύουν εἰς τὴν καλλονήν. Διότι αὐτὴ εἶνε τὸ περιστροφον μὲ τὸ ὁποῖον τοὺς πληγώνει ἡ ἀσχημία.

Καὶ διατὶ νὰ βλέπουν νὰ χίνωνται τὰ αἵματά των καὶ εἰς τοὺς ὕπνους των ἀκόμη, ἀφοῦ δὲν τὰ σταματᾷ τίποτε πλέον ὅταν ἀρχίσουν νὰ τρέχουν καὶ ἀφοῦ, τὸ «κεφάλαιον» καὶ ἡ «ἀρετὴ» καὶ ἡ «σεμνότης» καὶ ἡ «παρθενία» εἶναι μεταξὺ τὰ μαντηλάκια τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ πλέον ἐλέρωσαν, ὥστε νὰ μὴ καταδέχωνται νὰ τὰ πλένουν, οὔτε ἡ χυδαιότερες πλύστρες, καὶ τὰ ὁποῖα ἐὰν ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μολύνουν περισσότερο τὰς αἰμορροοῦσας πληγὰς ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἠγάπησαν τὴν ζωὴν!

ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΡΑΦΙΔΗΣ

(*) Ἀπὸ τὴ «Χαρούμενη Ἐπιστήμη» τοῦ Ἰατροῦ Σαραφίδη, Κάϊρον.